

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KAFA

2022/1
Fiyat: 50 TL - KKTC: 60 TL

ISSN 2636-8927

9 772636 892007

bi dünya...

fotoğraf

2

özel
sayı

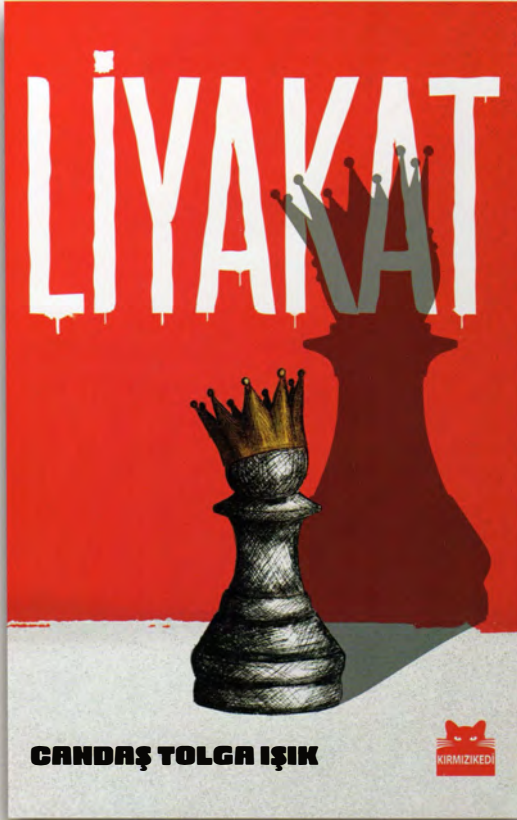
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası

Hazırlayan

Bülent Kılıç

İçi boşaltılan bir ülkenin hazin hikâyesi!

4. BASKI

"Bir kurumun iinin boşaltılması denince hem medyanın hem de vatandaşın aklına ilk gelen ve dolayısıyla ilgisini esas cezbeden konu, o kurumun kasasının boşaltılması. Yolsuzluk, hortumculuk ya da vurgunculuk, adına ne dersiniz deyin, bunların hepsi hukuken cezalandırılması gereken suçlar. Ancak en az onlar kadar önemli olan bir başka iini boşaltma yöntemi de, ülkemizde sıklıkla karşılaştığımız gibi eğitimdten yargıya, bürokrasiden sanata, sağlık sisteminden sivil toplum örgütlenmelerine kadar tüm kurumların liyakatten mahrum ellere terk edilip, iradesinin siyasi yönlendirmelere teslim edilerek değersizleştirilmesi, itibarsızlaştırılması."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası

"HUZURSUZLUĞUN FOTOĞRAFINI ÇEKEBİLDİN Mİ?"

Bülent Kılıç

Robert Capa anısına...

Biz foto muhabirleri için bir konuyu anlatabileceğimiz fotoğrafın bulunması, bazen samanlıkta iğne aramaya benzer. Binlerce görsel, alttan üstten akar gider ama bir fotoğraf olur ki bütün konuyu, estetiğiyle, dizilimiyle ve işiyle, en çok da **hissettirdiğiyle** anlatıverir.

Bu sayının konusu "huzursuzluk". Neden mi "huzursuzluk"? KAFA dergisinden arkadaşlar "Bir fotoğraf sayışı yapalım..." dediklerinde, "Kaldı mı yahu" dedim, "böyle kafalar?" Çok da hoşuma gitti açıkçası. Bizim meslek öyle bir kalıba sığdırılacak bir meslek değildir, derdini fotoğraf çekerek anlatmaya çalışan kimseleriz. Bitmek bilmeyen derdlerimiz var, konuşup da insanları yoracağımıza anlam dilini kullanarak fotoğraf çekmeyi tercih etmiş insanlarız. Zamanında çok sevdiğim Robert Capa, yine hayranı olduğum sevgili Henri Cartier-Bresson'la sürrealizm üzerine yaptıkları bir sohbetle der ki: Kendini foto muhabiri olarak tanımla, bu meslek tanımlı çok geniş birçok sanat dalını içine alır ve farklı kapıları açar.

Foto muhabirleri huzursuz insanlardır, huzuru bulmaları imkânsızdır. Ancak ve ancak bir dengeyle ayakta kalırlar, bu da şahit oldukları acıların verdiği, yüreğimizin derin duvarlarına çarpa çarpa bulunan bir dengedir. Üslup çok önemlidir; her ülkenin, her coğrafyaya ait foto muhabirinin geçmişiyle alakalı bir üslubu vardır. Mesleğimizin en güzel tarifi, uluslararası bir seviyesinin ve sınırlarının çok geniş olması. Kimisi mütevazıdır bir erdem olarak görmekten ziyade yolunu açacak bir anahtar olarak kullanır kimisi zekâsını ve bakış açısını sadece ama sadece yükseltmek için harcar. Birçoğu pragmatisttir, pek azı ise iyi fotoğraf çekebilmenin yolunun felsefede ve bakış açısında olduğunu bilir. **Toplumcu, idealist olan da azdır, bu da mesleğin önemli çıkmazlarından biridir.**

Eskiden "kız kaçırın" denen çatapatlar vardı, sümküklü ahmaklarımızın koyduğu bu isim beni hep rahatsız etmiştir, bence ismi "huzur kaçırın" olmalıydı. Giyinmişsiniz bir güzel bayram günü, ananeenizin evine doğru yol almakta ya da çok sevdiğiniz Sebahat Teyze'den kapılacak değerli cinsten bir kâğıt parayla alacağınız oyuncuğun hesabını kafanızda kurmaktasınız... O da nesi? "Bam!" diye bir patlatıcı patlatıverir yani başınızda, mahallenin küt akılları çatapat patlatıyor... (Lütfen yapmış olanınız varsa bu hakareti üstüne alınsın.) Verdikleri anlık huzursuzluk bir hızla dönüşüyor o çiziklerle dolu taş kafalarda.

Huzurumuzu bu çatapatlar gibi kaçırınlar neler acaba ya da çatapat atan bu yaramaz oğlanlara rastlamamak için hangi arka yolları kullanıyorsunuz? Hele ki bugünlerde, içinden geçtiğimiz bu ağır, belirsiz, sisli günlerde. Dingin bir denizde sönmüş yelkenleriyle ilerleyen gemimiz, sisten yolunu göremez olduğumuz bu hıçlıkte nereye gidiyor?

Bitik bir tuz denizinin midye topplayıcılarıyz bazen. Bazen ölümler bataklığında, ayaklarında uzun çubuklarla yürüyen yaratıklar misaliyiz. Bahçeye çıksak yok, gün batımına baksak yok, ormanda gezinsek yok, uzun uzadıya giden dağ yollarına düşsek yok. Çulunca

30'lu yılların sabahlara değin tartışan Montmartre bohemlerinin aradığı gibi ariyörüz huzuru, yok işte huzur. Demek ki diyoruz **bazen, her şey kafada bitiyor, çevir kardeşim kafanı öbür tarafa, görme onları, bak nasıl huzurun geri geliyor diyoruz, pat diye patlatıveriyor huzur kaçırın yanı başımızda.**

Kimisinin huzursuzluğu, 30'lu yaşlarına geldiği hâlde babasının vereceği harçlığın o koca bedende yarattığı ağırlıklı kimisinininki sosyal villada havalayan yaramaz köpek mi? Ya da kimisinin huzursuzluğu temizliğe giden annenin okutmaya çalıştığı öğrencininiki kadar ağırken kimisininiki sosyal medyada az beğenilmek kadar yüzeysel mi? Kabil'de köprüaltında yaşayan met bağımlısı başka bir paralele ait o insanın yaşadığı anksiyete hâline ne demeli mesela... Ya da başı açık olduğu için öldürülen İranlı Kürt genç için sokaklara çıkan, karanlık hayatlarında, küçük bir ışık huzmesi arayan kadim Fars halkının yaşadığına ne demeli?

Huzursuzluğun en büyük nedeni benim için insanın ta kendisi. **İnsanın insana ettiği zulümdür huzursuzluğun kaynağı. Adı net olarak konmuş bu sömürü sisteminde o, hep "isim" ve eskilerin deyimiyle "don" değişti.** Bir bakarsınız molla olmuş bir bakarsınız kravat takmış. Hep çelişiklerden, düşmanlıktan beslenir. İnsanoğlunun o en derin karanlığında alır gücünü. Sınıfı kanıştırmak, dostu dosta vurdurmak için hep fırsat kollar. Yeter ki onun gemisi yürüsün, yeter ki o kazansın. Çok kazanmaktadır onun derdi, ne kadar para o kadar huzur! Kâinatın da sopsı yok ya işte şu dünyada kalır hepsi, keşke götürebilsen der bütün bu gücü, hükmetmenin bu dayanılmaz hazzını. Bronzdan bir kibir heykelidir o, geçmişti travmayla dolu, kendisi gibilerin gölgesine sığındığı. Herkesi aşağılar ve küçümser, kimseğin bilmesini istemez akıldan geçenleri; karanlık, terk edilmiş bir mezarlık misali, o pis ruhunda hayalet gibi dolaşan gerçek düşünceleri. **Manipülasyon onun sağ elinde tuttuğu bastonudur, hiç bırakmaz.** Zekâsını hep kötüllüğe, bencilliğe yorar, gizler kendini, iyilikle ve gülümseyen maskesiyle...

Doğada kabuğunu kırmak için sancılar çeken istirdiyenin yaşadığı huzursuzluk, kabuğunu kırıp da özgürleşene dek sürer. Yaşını almış kartalın, bir o kadar daha yaşayabilmesi için gagasını kayalarda kırması, yeni çıkacak tüyleri için aylarca aç susuz beklemesi gerekir. Çakalların saldırılarına karşı otoburlar ancak ögütlenerek yani bir arada durarak hayatta kalabilir. İlk insanlar ancak bir araya geldiklerinde kazandıkları o güçle alt edebildiler o devasa vahşileri. Tıpkı bir haziran sabahı, bir milyon kişinin aklının tek bir bedene dönüşmesi gibi, bir milyon kişinin yek vücut, tek bir alk olması gibi. Ebide samanyıla Goliat'ın karışısına çıkan Davud misali!

Bu sayıda, huzursuzluğu sorduk işini severek yapan 22 fotoğrafçıya. "Huzursuzluğun fotoğrafını çekebildin mi?" ya da **"Huzursuzluk deyince aklına ne geliyor?"** sorusunu sorduk. Kimisi yanı dostum kimisiyle hiç tanışmadım. Her biri huzursuzluğu birer fotoğrafla anlatmaya çalıştı bizlere.

Yıllar boyunca kütüphanenizin en güzel köşesinde saklayacağınız bir sayı olsun istedik.

2022/1 - Özel Sayı - Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi
Yayın Tiri: Yayın Kurulu - Yayın Sahibi: KAFA Grup Reklam Yayıncılık Ltd. Şti.
Sorumlu Müdür: Mert Çanga Genel Yayın Yönetmeni: Bülent Kılıç
Görsel Yönetmen: Volkan Güneş Kapak Fotoğrafı: Newsha Tavakolian
Çeviriler: Ayşe Melek Keleş Reklam: İletişim: kafa1500.com
Adres: Koşuyolu Mah. Salih Omurlar Sok. No: 57 Kadıköy / İstanbul Tel: (0216) 428 98 88
Bakan: Bitez Gazetecilik A.Ş. 29 Etiler Cad. B15 Plaza No: 11A/41
Yenibosna / Beşiktaş / İstanbul Tel: (0212) 454 30 00 Dağıtım: DDP (0212) 354 39 09
www.kafadergi.com - bizeyazin@kafadergi.com
KAFA Dergisi için tüm yazı, foto, çizim ve ses kayıtlarını yazışmalar, teklifler, görüş ve eleştirileri lütfen kafo@kafadergi.com adresine gönderiniz.

Alain Buu
Mısır/Kahire,
Tahrir Meydanı
2 Şubat 2011

REJİME *karşı* BARİKAT

MÜbarek rejimine karşı olan göstericiler dört ya da beş gündür Tahrir Meydanı'nı işgal ediyordu. Cumhurbaşkanı MÜbarek'in çağrısı üzerine polis, rejim destekçileri ve cezaevinden serbest bırakılan haydutlardan oluşan 30 bin karışık gösterici ve protestocuları meydandan kovarak devrim girişimlerini engellemek için Tahrir Meydanı'na geldi. Durum hızla bir meydan savaşına dönüşünce göstericiler kendilerini karışık göstericilerin saldırılarından korumak için Tahrir Meydanı'na bakan Tallat Halep Caddesi'nde barikatlar kurdu. Bu fotoğraf çekildikten beş saniye sonra barikat çöktü ve göstericiler kaçtı. Fakat diğer cepheler çökmedi ve devrim devam etti.

Andrew Quilty

Afganistan,

Kabil

31 Ağustos 2021

Son Amerikan
askeri uçağının
sabahın erken
saatlerinde
kalkmasıyla
Amerika Birleşik
Devletleri'nin
Afganistan'daki
yirmi yıllık
varlığının
sona erdiği ve
Taliban'ın tesisin
kontrolünü tamamen
ele geçirdiği
31 Ağustos 2021
günü, Taliban
savaşçıları
Hamid Karzai
Uluslararası
Havalimanı'nın
pistinde namaz
kılıyorlar.

TALİBAN SAVAŞÇILARI HAVAALANINDA

Eren Dağıstanlı
Türkiye,
Rize/İkizdere,
26 Nisan 2021

NEFES

Benim "nefes" adını verdiğim bu fotoğrafi, 26 Nisan 2021 tarihinde Rize'nin İkizdere ilçesi Eskencidere Vadisi'nde çektim.

Eskencidere'de yapılmak istenilen taş ocağına karşı orada yaşayan insanlara, bir gün önce çok sert bir müdahale yapılmıştı. Normal yollar jenderma tarafından kapatıldığı için insanlar patikalardan alana doğru gidiyordu. Ben de o sırada hemen onların arkasındaydım. Henüz kalabalık yoktu, o kadın aşağı doğru yürüdü, ben de peşinden gittim. Aslında biraz da korktum, bir şey olur endişesiyle gittim. Orada veryansın ediyordu. "Bize niye bunu yapıyorsunuz? Niye şirketin korumalığını yapıyorsunuz? Biz burada taş ocağı istemiyoruz, burası bizim doğamız, ağaçlarımız, yaşam alanlarımız, yapmayın etmeyin" diye isyan ederken ben de bu fotoğrafi çektim.

Hem fiilen hem politik olarak nefessiz kaldığımız bir ortamda ortaya çıktı bu fotoğraf. Maskelerle gezdiğimiz bir ortamda o duruş sanırım bize nefes aldırdı. Hem nefes almaya hem o cesur duruşa ihtiyacımız olduğundan adına "nefes" demiştim.

BAŞKA BOYUTUN İNSANLARI

Bülent Kılıç
Afganistan, Kabil
Kasım 2021

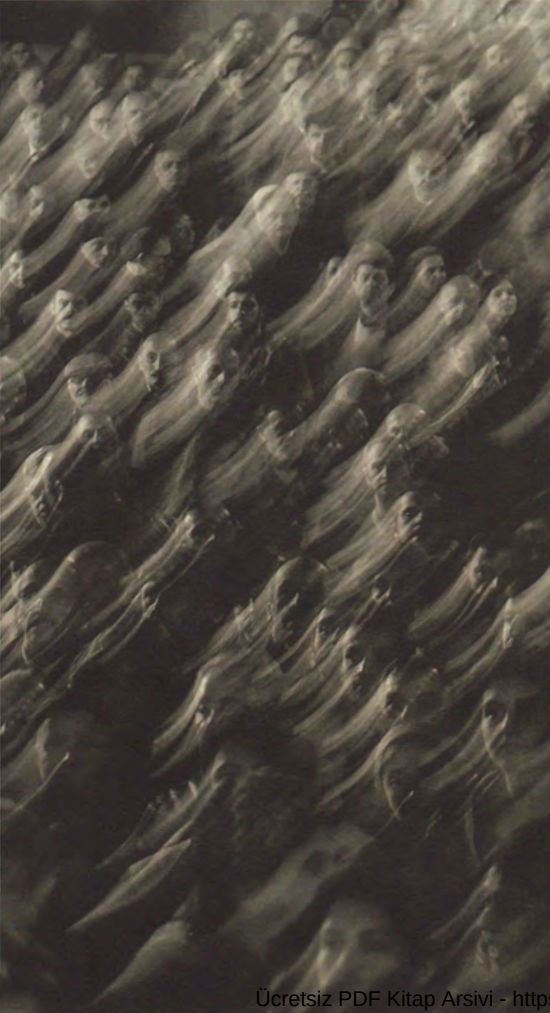

Afganistan'da Taliban'ın 20 yıllık savaşı zaferle sona erdiğinde, Eylül ayının ilk günlerinde, istila ve çatışmalardan neredeyse yaşanmış, çıplak ve dağlarla çevrili Kabil'e indim. Şehirde ilk göze çarpan şey ağır ve derin bir yoksulluktu, hiçbir şekilde temizlenmemiş bu şehrin sokaklarından leğimler akarken, şehir derin bir hiçlik gibiydi. Boş binalarda, yol kenarlarında, köprüaltılarında bir arada duran, ıdıktan rahatsız oldukları için başlarını örtüyle örten uyuşturucu bağımlıları bu ülkenin önemli ve derin bir gerçeğiydi. Aklıma gelen ilk cümle şuydu, "Ünryanın dibi bu olsa gerek, kuyunun dibi!"

Kendimi onlardan biri olarak hayal etmeye çalışsam da aklımda hayal edilmesi imkânsız bir durum vardı. Benden önce defalarca fotoğraflanmış bu insanları fotoğraflamak için Kabil ve Kandahar'da seyahat etmeye başladım. Kendime sorduğum en önemli soru, bu insanlar için hiçbir şeyin değişmediği ve birçoğunun Taliban'ın ülkeye hâkim olduğunu bile bilmediğiydi. Çektiğim bu fotoğrafa "Başka Bir Paralel" adını verdim. Göreceğiniz fotoğraf Kabil'de bir uyuşturucu tedavi merkezinde çekilmiştir. Köprüaltındaki leğimlerin aktığı bir bölgeden toplanan bağımlılar, Avicenna Hastanesinde kayıt için bekliyorlar. Afyon ve metamfetamin bağımlısı bu insanların birçoğu hastanede gördükleri 40 günlük tedavinin ardından sokaklara ve köprüaltlarına geri dönüyorlar. Yoksulluğun ve bitmek bilmez savaşların kasıp kavurduğu bu coğrafyada, insanlar acı çekerken kaçabilmenin yolunu çok ucuza ulaşılabildikleri öldürücü uyuşturucularda bulmuş durumdalar. Onlar başka bir boyutun insanları, bir başka paralelin yolcuları...

HÜZNÜN ve DİRENİŞİN MEYDANI

Fotoğraftan birkaç ay önce Artvin Cerattepe'de maden sahasının girişinde abim ve arkadaşlarımızla birlikte tam da daha sonra olanlar olmasın, halkın ve doğanın huzurunu daha fazla kaçırmamasınlar diye gözetleme kulübesinde hep birlikte günlerce nöbet tutmuştuk. Üniversiteyi yeni kazanmıştım fakat devamsızlıktan dolayı kalacağım belliydi. Bir yandan da memleketim Karadeniz'de uzun zaman sonra ilk kez böylesine güçlü bir direniş oluyordu ve benim orada olup bu olanlara tanık olmam gerekiyordu.

Cerattepe'de huzuru kaçan halk her gün merkezde toplanıyordu. Topraklarının talan edilmesine karşı öfke, birlikte olmaya dair umut ve heyecan, kayıplara, yüzleşmelere dairse hüznü dolu yüzlerce insanın yüzü bir meydana birbirine karışıyordu, tıpkı yazgılarının birbirine değdiği gibi. Ortak bir gaye için haykırıyorlardı. Sesleri birbirine karışıyordu, yüzleri birbirine...

Cansu Yaldiran

Türkiye,

Artvin/Cerattepe

2016

Ümit Tarhan Coşkun

Türkiye, Batman/Hassan

2019

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

KARANLIK ÇAĞLARA AİT *bir* FOTOĞRAF

İnsanın kendi yaşamı-
yaşam alanı üzerinde söz
söylama ve eylemde bulunma
hakkını yitirdiği dünya
seveşleri zamanında yaşanan
hafıza yitimi ve benlik
kaybını anımsatan, çekildiği
an itibarıyla bugüne ait
olan fakat anlayış olarak
karanlık çağlara ait olduğu
hissiyatı veren bir anın
tanıklığı... Yaşamlarımızın
izleyicisine dönüştüğümüz
bir anın tanıklığı bu. Ev
yok, okul yok, yol yok, iz
yok... Zamanın ve mekânın
bütünselliğinde oluşmuş
varlığımıza, hafızamıza karşı
açılmış bir seveşin zorunlu
 tarafları olarak, yok olan
geçmişimizde-geleceğimizde
adresimizi arıyoruz.

MARIUPOL'DE BOMBALANAN bir DOĞUM HASTANESİ

Irina 31 yaşında, yereli ve hamile bir kadın. Kuratma görevlileri ve polisler tarafından altında bir kırmızı battaniyeyle Mariupol'de bombardıman sonucu hasar görmüş bir doğum hastanesinden dışarı sedyede taşınıyor. Hatırlıyorum... Hayattaydı. Binaların enkazlarının, parçalanmış arabelerin, devrilmiş ağaçların ve yıkımın yanından geçerek onu ambulansa yetiştirmeye çalışıyorlardı. Ertesi gün bu fotoğraf her yerdeydi ve bütün dünya doğum hastanesini biliyordu. 11 Mart'ta Irina ve bebeğinin hayatlarını kaybettiklerini öğrendik.

Mariupol'den önce de çok fazla insanın acı çektiğini görmüştüm ama bu kadar kısa sürede tek bir yerde bu kadar fazla çocuğun öldüğünü daha önce hiç görmemiştim.

Evgeny Maloletka
Ukrayna, Mariupol
9 Mart 2022

TEK *bir* BAVULLA SALDIRID

AN KAÇAN SİVİLLER

Rus ordusunun saldırısı, çatışmadan kaçmaya çalışan kadını, oğlunu, kızını ve bir adamı daha öldürdü. Kadın ile çocukları anında öldü; adamın saldırıdan sonra nabızı atmaya devam ediyordu fakat sonra o da öldü.

Fotoğrafta, Kiev'in İrpin bölgesinde bir Rus havanı tarafından öldürülen üç sivilin cesedi sokakta yatıyor...

Fabio Bucciarelli
Ukrayna, Kiev/İrpin
6 Mart 2022

HUZURSUZ bir GELİN

Kentin (Diyarbakır) varoğlarındaki günlük yaşamı fotoğraflamak amacıyla surdiplerindeki gecekonduların bulunduğu mahallelerde rastladığım Dom düşününde fotoğrafladım bu kareyi. Dom'u çingene ve romanların bir alt kolu olarak adlandırabiliriz. Kürtlerin çingeneleri olarak da bilinirler ve usta çalgıcılar olmakla beraber, içinde bulundukları derin yoksulluğu yaptıkları müzikle biraz olsun unutmaya veya unutturmaya çalışırlar. Kimsenin kız vermek istemediği Domların kendi aralarında bu erken yaşta yaptıkları düşün maalesef erken bir ayrılıkla sonuçlandı. Gönül isimli filmde de hatırlayacağınız Domları, bu fotoğraf karesiyle biraz olsun anlatabildiğimi düşünüyorum. Mesela "huzursuzluk" olunca da aklıma ilk gelen bu fotoğraftaki gelinin yüz ifadesi oldu.

Hüsamettin Bahçe
Türkiye,
Diyarbakır/Surdibi

2007

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası

SUSTURULAN sesleri DİNLE

"Listen (Dinle)" projesi, 1979 devriminden bu yana yürürlükte olan işlemsi düzenlemeler nedeniyle solo performansa sergilemelerine veya kendi CD'lerini üretmelerine izin verilmeyen kadın şarkıcılara odaklanıyor.

Projedeki fotoğrafların çekimi Tahran şehir merkezindeki küçük bir özel stüdyoda gerçekleşti ve kadın şarkıcılar geniş bir izleyici kitlesi önünde hayali bir performansa sergiledi. Ardından, ben de onlar için olmayan bir CD'nin kapak fotoğrafını hayal ettim ancak CD kutuları şimdilik boş kalacak...

Bence, susturulan bir kadın sesi, toplumu dengesizleştiren ve her şeyi deforme eden bir gücü temsil ediyor.

Newsha Tavakolian

İran, Tahran

2011

PUTİN'İN YOK ETMEK İSTEDİĞİ her şey

Haziran 2022'de üç hafta boyunca New York Times için Ukrayna'da çalıştım ve Odessa bölgesine odaklandım. Savaş başladıktan neredeyse altı ay sonra oraya vardığımda Odessa direniyordu. Dokunulmamış değildi ama eğilmemişti.

Bu fotoğraf ilk çıktıklarımın bir tanesi:

Genç mezunlar, Opera ve Bale Tiyatrosu önünde dünyaya savaş yüzünden neler kaybettiklerini göstermek için danslarını videoya çekiyorlar. Ben fotoğraflarımda meslektaşlarımla tanıştığı deşetler yerine Putin'in yok etmek istediği her şeyi sembolize eden bu son derece bağımsız ve her şeye rağmen kapsayıcı şehrin özünü yakalamaya çalışıyorum. Savaş hâlindeki bir ülkedenmiş gibi görünmese de bütün bir ülkenin direncini ve gücünü gösteren hayattan sahneler...

Laetitia Vancon

Ukrayna, Odessa

Haziran 2022

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası

KORKMALI MIYIM?

Bu fotoğrafı Haziran 2017'de Irak'taki Musul Muharebesi sırasında çektim. O sabah 9. ve 16. zırhlı tümenlerin eski Musul yakınlarındaki Al-Zenjili bölgesindeki seldirilerini takip etmek için oldukça erken kalkmıştık. Birlikte olduğumuz Irak güçleri olay yerindeki bombalar sebebiyle adım adım ilerliyorlardı. İslam savaççıları havan ateşiyle karşılık veriyordu. Bölge mayınlar ve keskin nişancılarla doluydu. İlerledikçe iki taraf arasında kalmış siviller ortaya çıktı. Kaos, çılgınlıklar ve gözyaşları vardı. Bazıları yereliydi. Bazıları Irak ordusunun elinde olan bir bölgede bulundukları için rahat gözükiyordu. O anda, kızıyla birlikte olduğunu düşündüğüm bir kadının fotoğrafını çektim. Çılgınlıklardan çok etkilendim; korkmuş ve tamamen şok içindeydi.

Ben de bu kaosu içinde tam olarak ne olduğunu anlamakta güçlük çekiyordum; korkup korkmamam gerektiğini bilmiyordum. Sonradan öğrendim ki bu sivillerin çoğu sabahki bombalı seldirilerde yakınlarını kaybetmiş. DAŞ, sivilleri insan kalıken olarak kullanmış. Bazı siviller de kaçmaya çalışırken DAŞ'in hedefi olmuşlar.

Bu kereden çok etkilendim. Daha sonra bilgisayarımı açıp da bu fotoğrafa bakana kadar arka planda bir adamın kollarında taşıdığı tavus kuşunu fark etmemiştim.

Laurence Geai
Irak, Batı Musul
4 Haziran 2017

Mauricio Lima

Macaristan, Hegyeshalom

5 Eylül 2015

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası

AFRİN'DEN İSVEÇ'E DOĞRU bir YOL

Sabahın erken saatlerinde Budapeşte'nin merkezindeki Keleti Tren İstasyonu'ndan kalkan otobüs Avusturya'nın Viyana şehrine doğru hareket ediyor. Suriye'de süregelen savaş sebebiyle Ahmad (ortada) ve Farid Majid (sağda) kardeşler 13 kişiden oluşan aileleriyle birlikte Afrin'deki evlerini terk edip İsveç'e sığınmaya karar verdiler. Suriye'den İsveç'e çoğunu yürüyerek tamamladıkları bir yolculuktan sonra Kristinehamn'a yerleştiler ve Ahmad'ın eşi Jamile 24 Kasım'da kızları Farida'yı dünyaya getirdi. Majid kardeşlerin söylediklerine göre planları İsveç'te yeni bir hayata başlayabilmek için Arap tarzında bir süpermarket açmaktı.

Hava koşulları, Türkiye'den Yunanistan'a geçerken Ege Denizi'nde botlarının batma tehlikesi, bir ülkeden başkasına geçerken kendilerini sınırdaki polislerden saklamaları gerekmesi ve Jamile'nin o zamanlar yedi aylık hamile olması yolculuklarını zorlu, belirsiz ve yorucu hâle getirmişti. İsveç'in askin bir köyünde birkaç gün geçirdikten ve mülteci sığınması talepleri kabul edildikten sonra Ahmad ve Farid akrabeleriyle kebab pişirirken, belki kendi ülkelerinde soğuk havanın olmamasından, belki de yıl sonunda İskandinavya'da havanın erken kararmasından dolayı buranın "tuhaf" olduğunu söylediler.

Ailenin hayali, bir gün savaşın sona ermesi ve kollarının bulunduğu Afrin'e geri dönebilmek...

HÂLÂ TANRI'NİN BARIŞ ve HUZUR VERMESİNİ BEKLİYORUM

Savaş kirli bir iştir. Her safarında ölüm getirir çünkü hâkim olduğu yerde güçlü olan hâkimdir. Bazıları Saraybosna'da keskin nişancılar tarafından vurulan ya da kaçarken öldürülen insanların görüntüleri onlara çok zalimce geldiği için sırtlarını dönerler, bazıları öfkelenirler. Fakat bunlar gerçekler. Eğer bu fotoğraflar insanları biraz olsun şaşırtıyorsa, na iyi.

Basit bir fotoğrafın dünyanın gidişatını değiştirebileceğini düşünmüyorum. Fakat fotoğrafçılığın kamuoyunu şekillendirmek için en keskin alet olduğuna inanıyorum. Tıpkı bir Türk sahilindeki o ölüm çocuğun fotoğrafının Akdeniz'deki mülteciler konusunda görüşümüzü değiştirdiği gibi...

Bu fotoğrafı karanlığın kalbinde bile insanlığın ışığının parlamaya devam ettiğini göstermek ve insanlığı yıkıma götüren dini tutuculuğa karşı çıkmak için yayınlamak istedim. Bu görüntüler basit bir gerçeği ortaya koyuyor: Hayat ölümden daha tuhaf.

Tanrı'yla hiç tanışmadım, hâlâ galip bize barış ve huzur vermesini bekliyorum.

Noël Quidu

Bosna-Hersek, Tuzla

28 Mart 1993

HUZURSUZLUĞUN içine DOĞAN ÇOCUKLAR

10 yağındaki Suriyali sığınmacı Muhammed, ablası Fatma'nın yenidoğan kızı İbtisam'ı kucağında tutuyor. Muhammed pandemiden beri okula gitmiyor. Anne ve babasını savaşta kaybettiğı için amcası ve amcasının ailesiyle yaşıyor. Ablası Fatma, 18 yağında, hamileliğinin yedinci ayında ikinci çocuğunu dünyaya getirdi. İbtisam sadece iki kilo olarak doğdu ve 10 gün kuvözde kaldı.

Suriye iç savağından etkilenen milyonlarca çocuk, büyük bir huzursuzluğun içine doğdu ve hayatlarının hemen hemen her anında bu çetişmenin getirdiğı sonuçları yaşamaya devam ediyorlar.

Özge Sebzeci
Türkiye, Kayseri
2021

UFUK ÇİZGİSİ *gibi* ULAŞILMAZ GÖRÜNEN HAYALLER

Ufuğun uzakta ve geniş olmasına, görünürde bir sonu olmamasına rağmen gökyüzünün denizle birleştiği o ufuk çizgisinin bir noktasında hayallerini elde etmekte kararlı üç kadın... Uzak yıldızlar gibi ufuklar da hep ulaşılmaz görünür ama hayalleri oluşturan şey budur.

Sabiha Çimen

Türkiye, İstanbul

Ücretsiz PDF Kütüphane - <https://rantey.org>

bir PENCERE UMUTSUZLUK

Fotoğrafta 15 Mart 2022'de gerçekleşen bir füzze saldırısı tarafından hasar görmüş bir apartman dairesinin içi gösteriliyor. İsimsiz Ukrayna kaynaklarına göre hasar, Ukrayna'nın füzze karşıtı koruma sistemi tarafından vurulup binanın üstüne düşen bir Rus füzze sonucu oluşmuş.

Apartman sahipleri 15 Mart'tan beri ilk defa evlerine dönüp kişisel eşyalarını toplayabilmişler. Çoğu daire mahvolmuş ve bina, tamir edilemeyecek derecede hasar görmüş. Bir daire satın alabilmek için hayatları boyunca para biriktirmiş çoğu insan -daireler savaşa karşı sigortalı olmadığı için- şimdi Ukrayna devletinden tazminat bekliyor.

"Bazen şiddet sadece savaşın en yüksek noktalarından sonra hissedilir. Silahlar sustuğunda, adrenalın kaybolduğunda sadece sessizlik ve siredanlık kalır. İşte o zaman hayaletler fiildamaya başlar. Umutsuzluk ya da yaşam, herkes kendi seçimini yapar."

Jerome Sessini

Ukrayna, Kiev

21 Mart 2022

BU EVREN İÇİNDEKİ her CANLI HUZURSUZ

0 yaz Türkiye'nin birçok bölgesinde büyük orman yangınları yağındı. Marmaris de en şiddetli yangınların merkezlerinden biriydi. Haber takibi için gittiğim bölgede yanan ormanları ve onlarla mücadele eden insanları fotoğraflıyordum. Daha önce bu kadar içinde olmamaştım bir yangının... Havadaki güneş bir anda kararmaya başlamıştı, çıkan dumandan kırmızı bir güne bürünmüştü ortam. O an tek huzursuz olan sadece insanlık değildi. Bu evren içindeki her canlının huzurunun kaçtığını fark ettim.

Bir evin çatısından izlediğim yangından kaçan koyunları görünce ayağı inip görüntüledim. Hayvanlar ağır duman içinde ne yapacağını, ne tarafa gideceğini bilmeden koşturuyordu. Yalnızca birkaç kere çekebildim çünkü saniyeler içinde göz gözü görmemeye başladı. Hâlâ o ortamın verdiği huzursuzluğu koklayabiliyorum ve hissedebiliyorum.

Fotoğraf anları böyledir, durdurulan her an tekrar tüm hissiyatıyla canlanır.

Yasin Akgül
Türkiye, Marmaris
2 Ağustos 2021

Engin Güneysu
Türkiye,
İstanbul/Taksim
2008

FOTOĞRAFLAR BİZE *ne* ANLATIR?

Bu nostaljik büfe vitrininden bana bakan tayzenin fotoğrafinı İstanbul'a ilk taşındığım yıl çaktım ve ilk defa bu sene sosyal medya hesabımda yayınlayarak gün yüzüne çıkardım. Bir süre sonra sosyal medyadan bu hanımefendinin akrebesi olan genç bir hanım bana ulaştı ve bu büfedeki tayzenin hüznü hikâyesini anlattı.

Toket Rağadiya'den İstanbul'a gelip yıllarca Taksim'de eşiyle bu büfeyi işletmeye bağlıyorlar, kocası zamansız hayatını kaybediyor ve hanımefendi tak başına bu büfeyi işletmeye devam ediyor. Zannediyorum ki bu fotoğrafın çekildiği dönem o zamana denk geliyor.

Deha sonraki yıllarda evinde yangın çıkan büfe işletmecisi bu hanımefendi rahmetli olmuş. Bu bilgileri öğrendikten sonra, bu fotoğraf benim için büfe vitrininden genç bir fotoğrafçıya poz veren bir teyze karesinden ötede bir yere geçti elbette.

Soruyor ve sorguluyorum: Fotoğraflar bize alt metinleri olmadan ne anlatabiliyor?

CESUR BİR ANNE

Shaista bir peşmerge ve DAEŞ'e karşı savaşmak için Musul yakınındaki bir cepheye gönderilecek. Süleymaniye'deki barakasında iki yaşındaki çocuğunu emziriyor. Bana, "oğlunun geleceğini korumak için ne gerekirse yapacağını" söyledi.

Çatışmalarda kadınlar genellikle kurban, hatta itaatskâr olarak temsil edilir. Fakat kadınlar, tıpkı Shaista gibi son derece cesur olabilir ve hakları için aktif olarak savaşabilirler.

Veronique de Viguerie

Irak, Süleymaniye

2014

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası

KAÇIRDIĞINIZ TÜM KAFA ÖZEL SAYILARI

kafa.com.tr'de satışta

KAFA
dükkân

BANGLADEŞ'İN *kültür SAHİLİ*

Dünyadaki sahiller
kendi içlerinde yerli
gelenekler ile turistlerin
getirdiklerinin birleşiminden
oluşan kültürlerle sahiptir;
kendilerine özgü benliklerini
bu şekilde geliştirirler.
Bangladeş'te bulunan dünyanın
en uzun doğal deniz sahili
Cox's Bazar da kendi benliğine
bu şekilde sahip olmuş. Sahil,
Bangladeş'in kültürü için bir
eritme kazanı görevi görür.

Yıllarca Amerika
Birleşik Devletleri'nde
yaşadıktan sonra Cox's Bazar'a
döndüm ve karşılaştığım
kültürden dolayı çok şanslıyım.
Sahilde deniz kabuğu toplayan,
kumdan heykel yapan insanlarda
ya da kıyıda fotoğraf
çektiren yeni evlilerde kendi
anıların yansımalarını
gördüm. Hâlâ ben büyürken
olduğu gibi ama aynı zamanda
sürprizlerle dolu...

Ismail Ferdous
Bangladeş, Cox's Bazar
2022

